

A KERESŐ

Kispál Csilla

A kereső

Tántorog a pusztában
az elgyötört vándor.
Nevemet üvölti
s szívében elátkoz százszor.

Sivatag testébe
hálni jár csak a lélek.
Csalogató csemege
a keselyűk népnek.

Konok, csontos keze
markolja a homokot.
Megszállottan ismétli,
mit korábban dohogott.

Szélhámos a nevem.
Belátom, nem vagyok büntelen.
De ki vagy te, hogy játszol velem
s szenvedni hagysz szüntelen?

Ha világosság vagy igazán
s nem puszta, vaki végzet,
mutasd végre meg magad,
hogymint férfiként szemedbe néztek!

Ha mindenható vagy,
ragadd meg a lelkeket!
Győzz meg önmagadról
igaz küzdelemben!

S míg egója velem birkózott vadul,
küzdött erő felett,
szellemem szívét érintette
rajta hagyva névjegyemet.

Ím hálaimával lelt békességet
a nyugtalan lélek,
melyben korábban mindig
a lázadás tüze égett.

Győzelmes sátramon
ragyog a csillagtenger.
Alatta alussza az igazak álmát
drága gyermekem, az ember.

Forrás: www.keresztyendalok.hu